

ikke, at det ærede Mindretal har husket ganske korrekt. Jeg har ikke set efter, hvad jeg sagde, men jeg mindes ganske sikkert, at jeg gjorde en meget væsentlig Undtagelse i saa Henseende, idet jeg erklærede, at for Statens Skovarbejdere kunde det Arbejde, som jeg stillede i Udsigt, ikke fuldendes saa tidligt, at der kunde være Tale om at søge nogen Bevilling i saa Henseende paa den foreliggende Finanslov. I øvrigt har jeg lovet at tage denne Sag op, og jeg har ogsaa gjort Skridt i saa Henseende for Krigs- og Marineministeriet og tillige for Finansministeriets Vedkommende. Jeg havde ganske vist ventet, at man, da jeg havde udtalt mig, som jeg gjorde, vilde have stillet det private Lovforslag i Bero. Jeg har imidlertid faaet Anmodning fra det paagældende Udvalg om forskellige Oplysninger vedrørende Skovarbejderne, og jeg maatte saaledes gaa ud fra, at man i dette Udvalg arbejder paa at fremme det private Lovforslag. Jeg fandt da ingen Anledning til samtidig at gaa den Vej, som jeg nu mente var den rette, før jeg havde Sikkerhed for, hvorledes man her i Tinget vilde stille sig over for den Vej, som de Herrer — i alt Fald Forslagsstillerne til Lovforslaget — mente var den rette. Derfor har denne Sag hvilet noget, men den er i øvrigt nu klar til Afgørelse. Om jeg kan naa paa Tillægsbevillingsloven at fremsætte Forslag til Bevilling af de Beløb, som ville blive fornødne for at foretage en billig og rimelig Forhøjelse af Lønningerne under de Brancher, som jeg nævnte, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg tvivler om, at jeg kan gøre det, men dermed behøver Sagen jo ikke at være standset. Det vil jo saa blive et Spørgsmaal, om Ministeriet paa eget Ansvar i Henhold til de Bevillinger, der allerede ere givne, vilde kunne foretage nogen Forbedring af de paagældende Arbejders Lønningsvilkår. Med Hensyn til Skovarbejderne skal jeg kun bemærke, at det er et stort Arbejde at faa undersøgt deres Lønningsforhold, saaledes som det er aldeles nødvendigt, hvis man skal gaa den Vej, som jeg har anvist. Men dette Arbejde skal blive foretaget i Løbet af Sommeren. Det er meget rigtigt, som det ærede Mindretal fremhævede, at mine Udtalelser ved Behandlingen af det private Lovforslag have maattet vække Forhaabninger ude hos Arbejderne, det indrømmede jeg den Gang, at de maatte, men jeg skal dog gentage her, hvad jeg allerede sagde den Gang, at det ikke er mig, der har rejst denne Sag. Naar mine Udtalelser have vakt Forhaab-

ninger, maa de Herrers Udtalelser, som have rejst Sagen, særlig det ærede Mindretals Udtalelser, jo i endnu højere Grad have vakt Forhaabninger. Mine Udtalelser fremkom ikke, før det var blevet nødvendigt efter den Anledning, der var givet mig ved det private Lovforslag. — Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm) fremdrog et Spørgsmaal, der har været Genstand for Samraad mellem mig og Finansudvalget, nemlig Spørgsmaalet om Statens Stilling til en Afløsning af de Statens tilhørende Tiender. Det er en Sag, jeg skal tage under Overvejelse. Det er dog et Spørgsmaal, om man kan komme til fra Statens Side at stille Tilbud om en Afløsning af disse Tiender, og det er et Spørgsmaal, om det vilde være rigtigt at gaa dertil, thi Staten har i og for sig ingen Grund til at tilskynde til en Afløsning af Tienderne. Et andet Spørgsmaal er, hvorledes Staten vil stille sig, naar der fra Tiendeyderne kommer Tilbud om at faa Tienderne afløste, og det er da igen en Sag, der vel fortjener Overvejelse, om Staten ikke i saa Henseende maaske har været noget for stram i sine Fordringer. Det er ganske særlig dette Spørgsmaal, som skal komme under nærmere Overvejelse, og som jeg skal se at faa en forsvarlig Ordning paa.

K. M. Klausen: Det gør mig ondt, at min Tale har skurret i Ørene paa det ærede Medlem for Verringe (H. Holm), at han ikke kan taale at høre saadanne Ord udtalte, som jeg har sagt her. I gamle Dage var det ikke saaledes med det ærede Medlem, da klagede han ikke over Taler fra Rømersgade, da kunde endogsaa det ærede Medlems egne Partifæller optræde i Rømersgade, men nu ere Forholdene forandrede. — Over for den højtærede Minister skal jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger. Den højtærede Minister udtalte, at han ikke kan gaa med til en Minimaldagløn af 3 Kr., og en af Grundene, hvorfor han ikke kunde gaa med, var Hensynet til de private „Arbejdskøbere“, — som jeg vil kalde dem, ikke „Arbejdsgivere“ — de, der se at faa Arbejdet saa billigt som muligt, de Folk, for hvem det, naar de skulle fæste en Arbejder, er ligesom, naar de skulle ud at prange med Stude, saa gælder det om den billigste mulige Pris. Det er det samme Standpunkt, som den forrige Chef for Regeringen stod paa, han sagde: Humant eller inhumant, det er mig ligegyldigt, blot der er mange Arbejdere, der melde sig til Statens Ar-